

süketült füleimmel, nem kell csak kicsit.
Csak nagyon, de nagyon.
Szomorlón a Csongorlány.
Szűnöde lány.
Gömörlön furmint, Renéfröccs.
Rókákon, halakon mind a Rakaca-víztározóban,
lássuk meg gerincetek, gerincesek. Ugasússzatok, t. halbelek,
ha arra tébelek, lábolk,
addig is a jó ég, meg az egyem melletek. Elljetez ikrát, vagy bogysíhívják

a hogyanmondját. (Kelt Zabosvásárbelyt, kettőezervízenkettőben,
nincszentek haljavában. Magyarán határidős törkölyni a verset.
Ha varsát akartam mondani, semmi tévelygés.
A varsát beszólják versének, verseknek, versikének,
Marcellát szép- helyett észlénynék, Júliát kész- helyett kösszéplánynak,
s én a végemen kúposan végződő,
vesszőből font öblös halfogó eszközökként szeretnék újjászületni.
Renékarnáció.
Tűzpirost váltó tűzpiros: hírem nemzetközi szín ten.
Ami azt jelzi, hogy eszközömként éljem újra magam,
tájaim járása, járásom tájai, halaim felől,
legyen változatom sok,
és mindegyik
ismeretes.)

KÁNTOR PÉTER

Küldöm e cédulát

Egy nap hiába keresnek otthon,
nyomom vész az utcában, a kerületben,
de hát hol lehet? Hova lettem?
Kimennek a Duna-partra, végigsétálnak a korzón,
aztán a Mikszáth-teret is útba ejtik, aztán
széttárják a karjukat, bámulnak maflán,
érthetetlen, motyogják, érthetetlen,
így eltűnni, és ráadásul ebben a melegben!
Már nincs se erejük, se kedvük tovább keresni,
felszaladni a Várba, és a Delej utcába is kimenni,
és a Lehel piacon is érdeklődni, hogy jártam-e arra,
s kérdeztem-e, hogy a rózsaszín burgonya kilója mennyi,
és ittam-e és hol, és vöröset-e vagy netán fehéret,
és egyedül voltam-e, vagy azzal a szép szőke nővel,

*akit mellém rendelt a rejtélyes élet,
s megálltam-e kicsit, hogy kilibegjem magam,
szitkozódni egy sötét kapualjban,
meg az elefántok, a zebra meg a zsiráfok előtt az állatkertben,
de hát úgyse találják ki, hogy hova lettem,
hol ücsörgök, magam is kissé meglepetten,
s oldalamon széles karimájú kalapban hogy ki hallgat,
ki az, aki Egyiptom földjéről vagy Párizsból jövet
egyszer csak benézett hozzám, a vállán méretes tarisznya,
s a gyermekkoráról zengett ódával csábított, hogy kövessem,
ha jót akarok magamnak, s a hátamat méteres fűbe vessem,
és gondoljak apámra, és hunyjam be a szemem egy pillanatra,
mondjam, hogy Anna, Anna, Anna, tele kanna,
esküdjek rendhagyó ragozású latin szavakra,
és csak folyt és folyt belőle, mint a habzó bor, a sok szó,
mígnem meggyőzött, vagy inkább elkábított, és búcsút se vettem,
csak most küldöm, utólag, e cédulát, amelyben
közlöm, hogy Lázáryval a Szamosra horgászni mentem!*

